

TRACI CHEE

MOŘE INKoustu A ZLATA

ČTENÁŘKA

FRAGMENT

Moře inkoustu a zlata – Čtenářka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Traci Chee
Moře inkoustu a zlata – Čtenářka
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

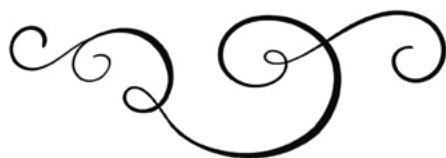

TRACI CHEE

MOŘE INKOUSTU A ZLATA

ČTENÁŘKA

FRAGMENT

*Pro maminku,
která vždycky věděla.*

Bud' zdráv.

Uvidíš-li tohle,

Snad víš, že bys měl číst vše, a snad

Víš, že bys měl číst do hloubky. Protože

Čáry jsou skryté

V těch slovech a kouzlo ve hřbetu.

A budeš-li umět hledat signály v kouři či

Ve zvlhěné hladině moře, pak pochopíš,

Jak číst. Toto je kniha. Ty jsi čtenář. Dívej se líp.

Tady poznáš magii.

KNIHA

Bývalo kdysi, a jednou zase bude. Tak začíná každý příběh.

Býval kdysi svět jménem Kelanna, nádherný a strašlivý svět vody, lodí a magie. Lidé z Kelanny byli v mnoha ohledech jako vy – mluvili a pracovali a milovali a umírali – ale v jedné velmi důležité věci se lišili: neuměli číst. Nikdy si nevytvořili abecedu ani pravidla pravopisu, nikdy netesali své dějiny do kamene. Pamatovali si je svými hlasy a těly, opakovali je tak dlouho, dokud se nestaly součástí jich samých, dokud legendy nebyly stejně skutečné jako jejich jazyky, plíce, srdce.

Některé příběhy se zalíbily a předávaly se od úst k ústům, překračovaly království a oceány, kdežto jiné hynuly rychle, vyprávěly se párkrát a víc už ne. Ne všechny legendy byly populární a mnohé žily svým tajným životem v jediné rodině nebo malém společenství věřících, kteří si je mezi sebou šeptali, aby nebyly zapomenuty.

Jedna z těchto málo známých legend vyprávěla o záhadném předmětu zvaném *knih*a, který v sobě uchovává klíč k největší magii, jakou kdy Kelanna poznala. Říkalo se, že v *knize*

jsou kouzla, pomocí nichž se dá změnit sůl ve zlato a lidé v krysy. Jiní zase tvrdili, že by člověku stačilo trochu snahy a hodně času a mohl by se naučit ovládat počasí... nebo dokonce stvořit armádu. Líčení se v detailech lišila, ale na jednom se shodla všechna: k moci knihy má přístup jen malá hrstka lidí. Někteří tvrdili, že existuje tajná společnost určená a cvičená přesně k tomuto účelu, která generaci za generací pilně pracuje, studuje knihu a kopíruje ji, sklízí znalosti jako snopy obilí, jako by se její členové mohli živit jen větami a odstavci. Celá léta hromadí slova a kouzla a den ze dne se stává silnější.

Ale knihy jsou podivné předměty. Mají moc člověka polapit, přenést jinam, někdy i proměnit, když má štěstí. Ale když se to vezme kolem a kolem, jsou knihy – dokonce i ty kouzelné – jen předměty vytvořené z papíru, lepidla a nití. To je ta základní pravda, na kterou čtenáři zapomínají. Jak je *knih*a vlastně zranitelná.

Ohněm.

Vlhkem.

Plynutím času.

A krádeží.

DŮSLEDKY KRÁDEŽE

Na silnici se pohybovali červenokabátníci. Šterková cesta, která vedla hustou džunglí, byla plná lidí, a oxscinští vojáci na koních jeli nad vším tím přízemním ruchem jako pánové na přehlídce: elegantní červené kabátce bez poskvrnky, černé vysoké boty nablýskané. U pasu se jim leskly jílce mečů a pažby pistolí.

Každý zákona dbalý občan by byl rád, že je vidí.

„To není k ničemu,“ zavrčela Nin a nadhodila si náruč kožesin. „Vůbec k ničemu. Myslela jsem si, že tohle městečko bude dost malé, aby si nás nikdo nevšiml, ale teď se mi to už nezdá.“

Sefia se krčila v houští vedle ní a prohlížela si ostatní, kteří mířili na trh, nesli koše nebo táhli rachotící vozíky s plátěnými hnízdečky pro miminka. Kdykoli se některé z ušmudlaných dětí zatoulalo příliš daleko, rodiče jej ostře okřikli. Sefia a Nin ve svých obnošených šatech by mezi ně snadno zapadly, nebýt červenokabátníků.

„Myslíš, že hledají nás?“ zeptala se dívka. „Tak rychle se ta zpráva přece rozšířit nemohla.“

„Zprávy se šíří hodně rychle, když má někdo tak hezkou tvářičku jako já, holka.“

Sefia se nuceně zasmála. Nin byla dost stará, aby mohla být její babičkou. Byla to podsaditá žena se zacuchanými vlasy a obličejem ošlehaným jako hovězí kůže. Nezapomenutelná sice byla, nebylo to však pro její krásu.

Ne, Nin byla geniální lupička se zázračnými rukama. Na první pohled nevypadaly nijak zvláště, ale dokázaly stáhnout ženě náramek pohybem lehkým jako dech. Odemykat zámky malým škrbnutím prstů. Člověk musel vidět její ruce při práci, aby si jí vůbec všiml. Jinak ve svém cestovním plášti z medvědí kůže připomínala ze všeho nejvíc hromadu hlíny: suchou, hnědou, připravenou rozdrobit se ve vlhkém deštném pralesi.

Od chvíle, kdy prchly z domova v Deliene, nejsevernějším z pěti ostrovních království Kellany, snažily se být co nejnenápadnější. Toulaly se z jednoho kraje do druhého a živily se tím, co v divočině našly, ale v nejhorsích zimách, kdy se toho dalo najít málo a ulovit ještě méně, naučila Nin Sefii otevírat zámky, vybírat kapsy, a dokonce i krást velké kusy masa, aniž by si toho někdo všiml.

Šest let je nechytily.

„Tady nemůžeme zůstat.“ Nin povzdechla a nadhodila si opět kožky v náručí. „Tohohle se zbavíme v nejbližším dalším městečku.“

Sefii bodlo v žaludku – měla výčitky svědomí. Tohle všechno byla její vina. Kdyby před dvěma týdny nebyla tak domýšlivá, nikdo by si jich nevšiml. Ale udělala hloupost. Byla si sama sebou moc jistá. Pokusila se ukrást nový šátek – krásně modrozelený, se zlatým kašmírovým vzorem, mnohem hezčí

než ten vybledle červený, který nosila – jenže prodavač si toho všiml. Nin na poslední chvíli strčila šátek do kapsy sama a vzala tak vinu na sebe. Od té doby po nich červenokabát-níci šli.

Unikly taktak. A někdo mohl Nin poznat.

A teď musely opustit Oxscinii, Lesní království, které bylo jejich domovem víc než rok.

„Co kdybych to udělala já?“ nabídla se Sefia a pomohla Nin vstát.

Nin se na ni zamračila. „To je moc nebezpečný.“

Sefia zatahala za horní kožešinu z nákladu, který Nin držela. Polovina kožek pocházela ze zvířat, jež ulovila a stáhla ona sama, a bylo jich dost na to, aby zaplatily cestu z Oxscinie, tedy pokud se dostanou do města, aby je prodaly. Nin je chránila celé roky. Teď byla řada na Sefii.

„Možná, že čekat je nebezpečnější,“ namítla.

Nin se zachmuřila. Stará žena Sefii nikdy přesně nevysvětlila, jak se vlastně seznámila s jejími rodiči. Dívka jen věděla, že je tehdy někdo pronásledoval. Že měli něco, oč jejich nepřátelé stáli.

A teď to měla Sefia.

Uplynulých šest let nosila na zádech celý svůj majetek: všechny nástroje, které potřebovala k lovu, k vaření a k táboření. Úplně vespod pomalu rozdírala kůži jediná věc, která Sefii zbyla po rodičích – tíživá připomínka, že existovali a teď jsou pryč. Pevněji sevřela popruhy batohu.

Nin přešlápla a ohlédla se přes rameno do husté džungle. „Mně se to nelíbí,“ řekla. „Ještě nikdy jsi tam nebyla sama.“

„Ale ty tam *nemůžeš*.“

„Můžeme počkat. Pět dní cesty odsud je vesnice. Menší. Bezpečnější.“

„Bezpečnější pro tebe. Mě nikdo nezná.“ Sefia se narovnal. „Můžu zajít do města, prodat zboží, a před polednem tu být zpátky. Půjdeme dvakrát rychleji, když s sebou nebudeme ty kůže muset vláčet.“

Nin dlouho váhala a přelétala přitom pohledem od stínů v podrostu k rudým zábleskům na cestě. Nakonec potřásla hlavou. „Vyřid' to rychle,“ řekla. „Nečekej na nejlepší cenu. Potřebujeme jen tolik, aby nám to stačilo na loď z Oxscinie. Je jedno kam.“

Sefia se zazubila. Aby vyhrála spor s Nin, to se často nestávalo. „Neměj strach,“ řekla.

Nin se zamračila a zatahala za červenou čelenku z šátku, kterou si Sefia svazovala vlasy. „Strach je naše bezpečí, děvče.“

„Nic se mi nestane.“

„Nic se ti nestane, hm. Já jsem na tomhle světě šedesát let, a nic se mi nestalo. Pročpak asi?“

Sefia obrátila oči v sloup. „Protože jsi opatrná.“

Nin kývla a založila ruce na prsou. Zase vypadala jako stará dobrá nabručená Nin, až se Sefia musela usmát a dala jí pusku na tvář. „Díky, teto Nin,“ řekla. „Tentokrát tě nezklam.“

Žena se ušklíbala a otřela si tvář hřbetem ruky. „Já vím, že ne. Prodej ty kůže a hned se vrať do tábora. Sbírá se na bouřku a já chci vyrazit, než to začne.“

„Rozkaz, madam. Nezklam tě.“ Sefia se otočila a podívala se vzhůru. Uvědomila si, že vzduch je vlhký a mraky po nebi skoro letí. Nin vždycky věděla, kdy přijde déšť, říkala, že jí mrazí v kostech.

Sefia klopýtala pryč a vlekla kožešiny v hubených rukou. Už byla skoro na kraji lesa, když se za ní ještě jednou varovně ozval hlas Nin: „A nezapomeň, děvče. Můžeš narazit i na horší věci než na červenokabátníky.“

Sefia se neohlédla, vyšla mezi stromy a vmísila se mezi chodce na cestě, ale při těch slovech se zachvěla. Úředním osobám se vyhýbaly, protože Nin byla známá zlodějka, ale důvod, proč žily jako kočovnice, byl jiný.

Nevěděla toho moc, za ta léta si však dala dohromady tohle: Její rodiče byli na útěku. Dělali, co mohli, aby ji izolovali, aby ji ukryli před jakýmsi nepřítelem bez tváře a beze jména.

Nestačilo to.

A teď to jediné, co ji chrání, je její mobilita, její anonymita. Dokud nikdo nebude vědět, kdo je a co nese, nikdo ji ani nenajde.

Sefia si nadhodila vak a ucítila, jak ji těžký předmět uhodil do beder. Jakoby nic se zařadila do davu.

Když došla na kraj městečka, už ji od těžkých kožešin bolely ruce. Klopýtala kolem přístavu, kde bylo u rozviklaných mol připoutáno několik rybářských člunů a obchodních lodí. Za jeskyní kotvily mohutné šarlatové křižníky Oxscinského královského námořnictva a jejich paluby se ježily děly.

Před pěti lety by stačila hrstka hlídkových člunů, ale teď, kdy byla země ve válce s Everikou, nedávno sjednoceným Kamenným královstvím, se omezení obchodu a cestování zpřísnila. K těžce zkoušenému pobřeží Everiky se už Sefia a Nin nemohly dostat vůbec, a dokonce i Prostřední moře, které obě království oddělovalo, se hemžilo krvelačnými piráty a námořní potyčky tu byly na denním pořádku. Pro obyčejné lidi

představovaly sice hlídkové lodě ochranu, avšak Sefia nebyla obyčejná; pro ni to byli věžeňští strážci, kteří jí brání v útěku.

U vstupu na náměstí se zastavila a rozhlédla se, aby zjistila, jak to na trhu vypadá, a zapamatovala si šikovní uličky, kterými by se dalo rychle utéct, kdyby bylo potřeba. Obchody po obvodu náměstí se daly snadno identifikovat podle štítů nade dveřmi: sekáček a prase – řezník, kovadlina – kovář, zkřížené sázecí lopaty – pekař. Ale největší davy se rojily kolem shluku stánků uprostřed náměstí. V tržních dnech sem kupci a místní sedláci přicházeli z daleka široka a prodávali všechno od látek přes voňavá mýdla po klubka provázků.

Sefia se proplétala mezi prodavači manga a marakuji, pytlů s kávou a stříbřitých ryb. V davu zákazníků zahlédla uvolněně sponky náramků a kabátce vyboulené váčky mincí, ale teď nebyla vhodná doba na krádeže.

Minula stánek zpráv, kde ji členka cechu zpravodajů, žena v zprávařské čepici s krátkým štítkem a s hnědými páskami na rukou, přivítala dalšími novinkami o nepokojích v zahraničí. „Další obchodní loď podlehla kapitánu Serakinovi u Likarského pobřeží! Královna vydala rozkaz posílit námořní doprovod vyslanců směřujících do Likara!“ U jejích nohou stála miska na drobné a do ní s cinkotem přšely měďáky.

Sefia se zachvěla. Na jihu spolu bojovaly Everika a Oxscienie, ale horké pouštní království Likaro mělo své vlastní problémy: Serakina, Metlu východu, a jeho flotilu brutálních pirátů. Terorizoval moře kolem ubohého ostrova, pobřežní města plenil a ostatní vydíral, napadal kupce a zásobovací lodi přivážející pomoc zemi, která už několik generací neměla krále. Ona a Nin jen taktak unikly jedné ze Serakinových válečných

lodí, když před víc než rokem Likaro opouštěly. Ještě si pamatovala dunění vzdálených děl a vodu vybuchující po obou stranách lodi.

Mířila ke stánku kožešníka, prorážela si cestu mezi lidmi v pracovních halenách a starých kalhotách, dlouhých bavlněných šatech a šosatých kabátech. Cestou ji zaujal zlatý záblesk, světélko ne větší než loužička, které se vlnilo pod těžkými botami chodců. Usmála se. Kdyby se dívala příliš pozorně, zmizelo by, a tak se spokojila s vědomím, že tam je, že ho koutkem oka vnímá.

Matka jí vždycky říkala, že ve světě je skrytá energie, že je v něm *světlo*, které se třpytí těsně pod povrchem. A skutečně, pořád tu bylo, neviděno kroužilo kolem ní, a tu a tam vybublalo na povrch, jako z praskliny v zemi vyvěrá voda, zlatá záře viditelná jen těm, kteří jsou na ni naladěni.

Jako její matka. Její krásná matka s měděnou pletí, která se v létě opálila do bronzova. Po ní zdědila svou štíhlou postavu a neobvyklou grácií, a také pocit, že ve světě je víc než to, co se dá fyzicky vnímat.

Když o světle Sefia začala před Nin, teta našťavaně mlčela, odmítala odpovídat na otázky a dokonce celý den nepromluvila ani o ničem jiném.

Sefia se už o tom nikdy nezmínila, to ale neznamenalo, že to přestala vídat.

Když se loužička světla začala rozplývat, přešel před ní nějaký muž. Tuhé černé vlasy s pramínky stříbra, nahrbená záda zdůrazněná ještě mohutným svetrem. Podívala se znova.

Ale nebyl to on. Měl jiný tvar lebky. Byl jinak vysoký, neměl rovné obočí ani mandlové oči, černé jako onyx. Všechno bylo špatně. Nikdy to nebyl on.

Její otec byl mrtvý šest let, matka deset, to jí ale nebránilo, aby je znovu a znovu nevidala v cizích lidech. Nepřestalo ji bolet srdce pokaždé, když si uvědomila, že tu opravdu nejsou.

Zatřásla prudce hlavou a zamrkala. Blížila se ke kožešnickému stánku. Nějaká uštvaná žena tam pravačkou ohmatávala činčilí kožešiny a levačkou pevně svírala malého synka. Chlapec plakal a ona ho tiskla tak pevně, že jeho růžová kůže se pod jejími prsty boulila.

„Ať tě už nikdy ani nenapadne mi zmizet z očí! Chytnou tě vtiskovatelé!“ Zacloumala mu paží, až se celý zatřásl.

Kožešnice, nepřilíš hezká žena s hubenými pažemi, se naklonila přes pult a zabořila ruce do hromady kožek. „Slyšela jsem, že tenhle týden se ztratil další chlapec, zrovna tady na pobřeží,“ zašeptala a rozhlédla se, jestli někdo neposlouchá. Sefia, napůl schovaná za kožešinami, dělala, že ji víc zajímají papírové obálky se zbožím na vedlejším stánku. Každá na sobě měla obrázek koření, jež skrývala: kmín, koriandr, fenykl, kurkuma...

„Vidíš!“ kázala matka ječivým hlasem. „Tohle je země vtiskovatelů!“

Sefi se rozbušilo srdce. Dokonce i samo to slovo znělo zlověstně. *Vtiskovatelé*. Už tak dva roky o nich s Nin tu a tam něco zaslechly. Povídalo se, že po všech ostrovních královstvích Kelanny se ztrácejí chlapci a že je jich příliš, než aby prostě jen utekli. A prý z těch chlapců vychovávají zabijáky. Když je uvidíte, tak je poznáte, říkalo se: kolem krku mají spáleninu ve tvaru obojku. To je první, co vtiskovatelé udělají – ocechují chlapce žhavým železem, aby přesně takovou jizvu měli.

Když si Sefia vzpomněla na vtiskovatele, mimoděk se přikrčila. Najednou si uvědomila, jak je na očích celému tomu moři cizích lidí, čumilů a šeptalů. Za sebou zahlédla mezi stánky karmínový záblesk. Červenokabátníci. A jdou sem.

Jen žena a její syn odešli, hodila Sefia Nininy kůže na pult. Zatímco je kožešnice ohmatávala, Sefia netrpělivě přešlapovala, rozhlížela se po okolním davu a každou chvilku si sáhla za záda, aby se ujistila, že záhadný hranatý předmět v jejím vaku stále ještě je.

Někdo jí poklepal na rameno. Sefia ztuhla a otočila se.

Za ní stáli dva červenokabátníci.

„Viděla jsi tuhle ženu?“ zeptal se jeden.

Ten druhý jí ukázal žloutnoucí papír se zkroucenými okraji. Kresba byla vybledlá a rysy hledané ženy zastřené a neurčité, ale křivka ramen se splést nedala, stejně jako ten zplstnatělý medvědí plášť.

Měla pocit, jako by ji někdo hodil do temných vod. „Ne,“ řekla tiše. „Kdo to je?“

První červenokabátník pokrčil rameny a postoupil k vedlejšímu stánku s kořením. „Viděla jsi tuhle ženu?“

Druhý se rozpačitě usmál. „Ty jsi moc mladá, nemůžeš si ji pamatovat, ale před třiceti lety to byla nejproslulejší zlodějka na Pěti ostrovech. Říkali jí Zámečnice. Pár měst odsud někdo tvrdil, že ji zahlédl, ale kdo ví. Nejspíš už bude dávno mrtvá. Nedělej si starosti.“

Sefia polkla. Tuhle historku znala. Červenokabátníci se zase ztratili v davu.

Zámečnice.

Ninina stará přezdívka.

Souhlasila s první cenou, kterou jí kožešnice nabídla, a zlaté mince hodila do peněženky, ke kusu rutilovaného křišťálu a posledním několika rubínům z náhrdelníku, který ukradla v Likaru. Bude to stačit? Musí.

Uložila peněženku, ještě jednou se dotkla zespona ruksaku a ponořila se do davu. Cestou odstrkovala ostatní zákazníky, aby byla pryč z města co nejdřív.

Jen co se dostala do džungle, pustila se do běhu. Lámala křoví, zachycovala se o větve, těžký batoh ji brzdil a bránil v pohybu.

Je to šustění v listí jen ozvěna jejich vlastních kroků, nebo ji někdo pronásleduje?

Ohlédla se. Představovala si těžký dusot, vrzání kožených bot.

Běžela rychleji, těžký hranatý předmět jí bolestivě narážel do páteře. Svět kolem byl horký a vlhký.

Slova se šíří rychle. Musí sehnat Nin. Jestli červenokabátníci vědí, že je Nin v Oxscinii, těžko říct, kdo další se o tom ještě mohl doslechnout.

Do tábora už to měla jen asi dvacet metrů, když les kolem ní zničehonic zmlkl. Ptáci přestali zpívat. Hmyz přestal bzučet. Dokonce i vítr přestál šeptat. Sefia ztuhla, všechny smysly nastrožené, a vlastní dech jí připadal hlasitý jako pila v podrostu. Naskočila jí husí kůže.

A pak ucítila ten pach. Nebyl to hnusný shnilý smrad kanálu, ale pach příliš čistý, jako měď. Pach, který mohla ochutnat. Pach, z kterého jí brněly špičky prstů.

Pach, který znala.

Mezi stromy uslyšela Ninin hlas, tichý a ovládaný, takový, jaký používala, když stála proti nějakému velkému zvířeti s tesáky a drápy, které se chystá zaútočit: „Tak jste mě konečně našli.“

HORŠÍ NEŽ ČERVENOKABÁTNÍCI

Sefia se přihrčila v nejbližší houštině kapradí a třásla se tak, že se listy pod jejím dotekem chvěly. Pach spálené země a mědi byl tak silný, že se jí celé nitro rozbzučelo.

Ozval se smích, který zněl jako drcené sklo: „Skoro se mi nechtělo věřit, když se k nám doneslo, že tě červenokabátníci málem chytili v zapadlém koutě Oxscinie, ale ty jsi vážně tady.“

K nám. Sefia zaryla prsty do hlíny. Její podezření bylo správné. Někdo – nějaká skupina – je *opravdu* hledala. A našla.

Její vinou.

Začala se plazit po zemi. Vlasy se jí zaplétaly do pavučin. Do kůže ji bodaly trny. Zařala zuby a pokračovala, centimetr po centimetru se blížila k táboru.

„Všechna svá učednická léta jsem strávila honem na tebe. Nevěděla jsem ani jistě, jestli jsi opravdu tak nepolapitelná, jak všichni tvrdili –“

„Zkrať to, ano?“ zavrčela Nin.

Ozval se rychlý tlumený úder a Sefia se s vytřeštěnýmýma očima zarazila. Přes velké srdčité listy však neviděla nic.

„... nebo jestli jsi mrtvá.“

Chvilku bylo ticho a pak Nin zavrčela: „Ještě dýchám.“

„Zatím.“

Ne. Sefia se vlekla podrostem dál. *Znova už ne.*

Ignorovala trny a přerostlé liány a přitiskla se k trouchnivějícímu kmeni obalenému mechem a epifyty. Větve jí rozervaly šaty, ale skrz špičaté listy a uschlé šlahouny skoro viděla, co se na mýtině děje.

Nin klečela a opatrně si sahala na tvář. Po ruce jí stékal pramínek krve a odkapával ze zápěstí.

Nad ní stála žena v kápi. Byla celá v černém a vypadala spíš jako stín, který vyšel z lesa, ztělesněné násilí a temnota. Pravou ruku měla položenou na jílci zahnutého meče.

Skrz listí Sefia rozeznala siluety dvou černých koní uvázaných mezi stromy. Dva koně. Na mýtině je ještě někdo.

„Prohledej ji,“ ozval se mužský hlas, suchý a křehký jako kost.

Sefia se při jeho zvuku otrásla.

Žena v černém si klekla k Nininu batohu a vysypala jeho obsah na zem. Hrnce a nože, stan a sekera, skládací mosazný dalekohled, veškerý Ninin majetek se s rachotem vysypal. Sefia sebou škubla. Trny ratanu jí poškrábaly záda do krve.

Skoro si toho nevšimla. Po páteři jí stékala chladná stružka strachu. Teď tu ženu viděla jasně. Její nepřítelkyně měla tvář: odporné kalné oči a poďobaný obličej, do kterého jí padalo pár zplihlých světlých pramenů.

Je to stejná osoba, která zabila jejího otce?

„Není to tady,“ podotkla Nin.

To. Sefia si sáhla na ruksak. Přes kůži se jí do dlaně zaryly kovové rohy toho divného předmětu. *Tohle* je určitě to, co hledají.

Žena se přehrabovala v Nininých věcech, odhazovala za-
látané sukně a ručně vyrobené nástroje s lhostejností, z které
Sefii páliło v žaludku.

Konečně se žena narovнала. Pach kovu byl ostřejší. Praskal
a pálił, až jí doslova bzučel vzduch.

Prudce se obrátila k Nin. „Kde to je?“

Nin se na ně zamračila, předklonila se a plivla do prachu.

Žena jí udeřila hřbetem ruky přes tvář. Sefia se v křoví mu-
sela kousnout do jazyka, aby nevykřikla. Nin praskl ret. Zuby
se jí zalily krví.

Nin zvedla hlavu, naklonila se a odplivla si podruhé. „Na
to budeš potřebovat víc, jestli mě chceš přinutit mluvit.“

Žena v černém se rozesmála. „Ale ty budeš mluvit. Než
s tebou skončíme, budeš *zpívat*. Viděla jsi, co jsme provedli
s ním, ne?“

Její otec. Sefia se snažila zahnat vzpomínku na amputované
končetiny. Na zmrzačené ruce. Na věci, které by žádné dítě
nemělo vidět. Které by neměl vidět nikdo. Nin se na tělo po-
dívat nešla. Odvedla Sefii do lesa, jakmile se objevila, uplaka-
ná a umolousaná, u ní na prahu.

Ale Sefia ho viděla.

*O*na věděla, čeho jsou schopní.

Nin neřekla nic.

Někde stranou, kam Sefia nedohlédla, se znovu ozval ten
muž a jeho slova byl jako led. „Pojedeme. Není to tu.“

„Už jsem vám to říkala,“ zavrčela Nin. „Na to, jak jste údaj-
ně mocní, nejste nijak moc chytří, co? Není divu, že vám tak
dlouho trvalo, než jste mě vystopovali.“

„Myslíš si, že na tom záleží? Myslíš, že nás to zastaví?“

Žena v černém ji znovu uhodila. „My jsme kolo, na kterém se točí nebeská baň. My se *nikdy* nezastavíme.“

A její pěst znovu dopadla s tím mlaskavým zvukem na Nininu vrásčitou tvář.

Sefia sebou škulba. Někde pod ní praskla větvička. Dívka zděšeně znehybněla.

Rytmus ran se nezměnil, ale Nin naproti přes mýtinu ztuhla. Na okamžik se její pohled setkal se Sefiiným a varoval ji, ať mlčí. Ať se ani nehne.

Při příští ráně se Nin zhroutila. Tvář v hlíně, kůži nateklou a s krvavými šrámy.

Zastav je, říkala si Sefia. Mohla by vyjít ven a dát jim svůj batoh. Dát jim, co chtějí.

Ale všechno se v ní svíralo strachem.

Rozsekané tělo. Hnusný pach kovu.

Viděla, co se stalo s jejím otcem.

Někde vpravo od ní se něco pohnulo. Kroky v suchém listí. Sefii zamrazilo. Ten muž se k ní blížil, pátral v podrostu jako šelma. Ještě ho neviděla, ale pozorovala jeho kroky podle špiček kapradin, které se ohýbaly a vlnily. Blížil se.

Pach kovu byl tak ostrý, že ji z něj rozbolely zuby.

„Počkej,“ zakašlala Nin.

Muž se zastavil.

Žena v černém zůstala stát s napřaženou rukou.

Nin se pomalu zvedla ze země. Z brady jí odkapávala krev a sliny. Otřela si je a zamžourala zmlácenýma, oteklýma očima. „Jestli mi chceš vážně ublížit, tak to musíš zkusit i z té druhé strany,“ řekla a ukázala na zdravou tvář.

Žena v černém popadla Nin za ruku a zakroutila.

Nin sebou šklubla.

Zápěstí prasklo.

Sefia v té chvíli málem vyletěla z křoví, jenže Nin už ji zase varovala pohledem. *Zůstaň tam. Bud' zticha.*

„Dost,“ prohlásil ten muž.

Žena v černém se zamračila jeho směrem, ale popadla Nin za límec pláště a zvedla ji na nohy. Na kraji mýtiny frkali a podupávali koně.

Ted', pomyslela si Sefia. *Než bude pozdě.*

Ale nedokázala se pohnout. Nedokázala to.

Svázali Nin ruce a nasedli. Když Nin zvedali nahoru, hek-la. Sefia odstrčila trnité listí bez ohledu na šrámy, které jí působilo na ruku, dokud znova neviděla, jak na ni z koně zase hledí Nininy opuchlé oči.

Nin.

Jediná rodina, která jí zbyla.

A pak byli pryč, zmizeli mezi větvemi, které se za nimi zavřely, jako by tu nikdy ani nebyli.

Když dusot koní dozněl, měděný pach se rozptýlil jako mlha a Sefii po něm zůstala jen známá kovová pachut' v krku.

Ztěžka, přerývaně lapala po dechu. S námahou se vyškrábala přes kládu a dopotácela se na mýtinu, kde padla na zem mezi Nininy věci. Náhle se jí někde v žaludku zrodily vzlyky, které otrásaly celým tělem.

Šest let na útěku před těmihle lidmi. Celý život skrývání. A stejně ji našli.

Sefia začala sbírat Nininy věci – velikou košili, dalekohled, paklíče –, jako by jí jejich váha mohla Nin nahradit.

Samozřejmě že ne.

Sefia rozbalila kožené pouzdro s pakličí, dotkla se špičkami prstů kovových hrotů Nininých nejspolehlivějších nástrojů. Oči se jí zalily slzami.

Matka a otec byli mrtví. A teď jí vzali i Nin. Budou ji bít a mučit, a kdo ví co ještě.

Ne. Sefia kroutila v rukou kůži. Ještě ne.

Znovu se jí vybavila slova té ženy, ostrá jako střepy skla.
My se nikdy nezastavíme.

Ne, nenechají toho, dokud nezničí všechno, co kdy měla ráda.

Dokud nezahubí každého, kdo se jim postaví do cesty.

Sefii pálily ruce, jako by všechno, čeho se dotkla, mělo vzáplát.

Oni se nezastaví? Jenže ona taky ne.

Znova zabalila pakličce, pak nacpala raneček Nininých věcí do vlastního batohu a hodila ho na záda. Přímhouřila oči, našla v měkké půdě džungle stopy kopyt a vydala se po nich.

Byli rychlejší než ona, ale Sefia byla neúnavná. Sledovala je kilometry a kilometry deštným pralesem, přes padlé kmeny, přes potoky, kolem trnitých zkroucených šlahounů a stojatých jezírek, nad kterými bzučely mraky komárů. Někdy v půli odpoledne, přesně jak Nin předpověděla, začaly do džungle dopadat šňůry deště. Voda odkapávala z korun stromů, až bylo všechno úplně mokré. Sefia si zamračně přetáhla přes sebe i batoh pláštěnku a mžourala do deště.

Čvachtavě se vlekla lijákem, ačkoli koňské stopy bylo stále těžší a těžší sledovat. Nezastavily se však a ona se také nezastaví. Šlapala dál a ve vytrácejícím se světle hledala loužičky ve tvaru půlměsíců a polámané větvičky.

Padal déšť, ale ona se nezastavila.

Padla tma, ale ona se nezastavila.

Na břehu malé říčky, řvoucí a rozvodněné deštěm, uklouzla. Sjela po blátivém břehu, chytala se uvolněných kořenů, které jí zůstávaly v rukou, nakonec však skončila ve zpěněné vodě, která ji strhla. Točila se ve tmě a v chladu, proud ji znova a znova stahoval pod hladinu, ale pokaždé se zase vynořila, rozehnala se po peřejích rukama nohama a snažila se dostat ke břehu. Jen zatvrzelost a poslední zbytek sil ji nakonec dovedly k protějšímu břehu, kde se vyplazila ven a zůstala ležet, celá roztřesená. Ležela ve tmě, lapala po dechu a déšť jí bušil do tváře. Jak daleko ji to odneslo? Musí už být celé kilometry daleko po proudu.

Sefia se s námahou zvedla a zařala zuby, protože ji prudce zabořilo v kotníku. Klekla si a necitlivými prsty ohmatala oteklý kloub. Zlomený nebyl. Aspoň něco. Sebrala batoh, přešla po něm zvenčí rukou, aby se přesvědčila, že obsahu se nic nestalo, a pak odkulhala od břehu, aby si postavila malý stan.

Déšť nepřestával a bušil do plátna. Sefia za sebou vtáhla dovnitř batoh a položila ho na místo, kde by byla ležela Nin, ačkoli ani ona nedokázala sama sebe obalamutit natolik, aby si představila, že ta promáčená hrouda je její teta. S námahou se vysoukala z mokrých šatů – každou chvíli přitom sykla, když se dotkla některé modřiny nebo šrámu –, stočila se do klubíčka a rukama si objala kolena.

Už neplakala. Jen hleděla do tmy.

„Nin,“ zašeptala.

DŮM NA KOPCI S VÝHLEDEM NA MOŘE

Každé ráno se z domu na kopci na několik hodin stal kulatý ostrov, odříznutý od vesnice pod sebou. Vznášel se v chladné mlze a nebylo odtamtud vidět nic než ptáky, vzduch a nekonečný oceán řídké běli.

Několik hodin před tím, než byl Sefin otec zabit, odvedl holčičku po mlhavém svahu dolů do kovárny, jak to dělal každé ráno už čtyři roky od doby, co jí zemřela matka. Šli trávou ruku v ruce, otec otáčel hlavu jako hřebec, který obhlíží své malé stádečko, a když se loučili, vždycky ji jednou zlehka ťukl do brady. Pak se vrátil do domu na kopci postarat se o zvířata, opravovat plot nebo studovat oceán teleskopem.

Sefia kovárnu milovala. Ona to vlastně ani nebyla dílna, jen kůlna za domem, s podlahou z udusané hlíny a začernalými zdmi, na nichž visely háky, kleště a stovky zámků a klíčů.

Občas přejela prsty po klíčích, až začaly cinkat a řinčet a naplnily malou místnost kakofonií zvuků. Jindy, jako dnes, se prostě dívala, jak silné kovářčiny ruce pracují.

„Teto Nin,“ řekla a poklepala jí na rameno. „Budeš mě učit?“

„Co učit?“ zeptala se skřípavým hlasem.

Sefia položila ruce na vysoký ponk. „Otevírat zámky bez klíče.“

„Já ten zámek spravuju, ne otevírám.“

„Ale budeš?“

„Co jestli budu?“

„Učit mě to.“

Otravný tón devítileté holky dovedla k dokonalosti.

Nin nepřestala pracovat. „Až budeš starší.“

Sefia se zasmála. Ninina nevrlost jí nikdy nevadila; znala ji celý život. Když rodiče postavili ten dům na kopci, Nin jim pomáhala. Osadila zámky na všechny dveře a okna a na jejich přání nainstalovala troje další tajné dveře.

Ty první byly schované v kameni vedle krbu. Odemykaly se koncem pohrabáče a za nimi bylo tajné schodiště, které vedlo do Sefiina pokoje v suterénu, což byla jen malá komůrka tak na postel a na její věci. Rodiče nikdy nechtěli, aby si něco nechávala v samotném domě, i když k nim nikdy nechodily návštěvy, které by si toho mohly všimnout. Kdyby někdo nahlédl do okna, domníval by se, že dům na kopci má jen dva obyvatele.

Teď to vypadalo, že tu žije samotný vdovec.

Stranili se lidí, jak nejmíc to šlo. Zahradničili, chovali slepice, prasata, kozy, dokonce i pár ovcí, a dolů do vesnice chodili, jen když nebylo zbytí.

Kromě malé rodiny směl už do domu jen jeden člověk, a to byla Nin.

Sefia už dávno uhodla, že na její rodině je něco zvláštního – ty jejich tajnosti, ta izolace. Někdo rodiče ohrožoval. Nevěděla kdo a proč, ale představovala si nějakou temnou postavu

s rudýma očima a ostrými zuby, děsivého netvora jako ze zlých snů, který je přichází lovit s kovovými psy.

Někdy si představovala, že matka a otec jsou hrdinové. Strážci nějakých tajných znalostí. Matka, hrdá a drobná, černé vlasy stočené do drdolu na zátylku, na šatech stříbrnou hvězdu jako šerif. Otec s hřívou vlasů jako kartáč ztuhlý krémem na boty, s mohutnými rukávy vykasanými k lokti a s bíle lesklou jízvou na spánku.

Občas se ve své suterénní ložnici probudila s křikem, protože si byla naprosto jistá, že si pro ně někdo jde.

„A až mě to naučíš, tak to potom otevřu každý zámek na světě?“ vyptávala se Sefia.

„Jen když budeš hodně dobrá.“

„A ty jsi hodně dobrá?“

Nin nevzhlédla. „Nemluv hlouposti,“ řekla.

Sefia zamžourala, až se jí oči nad měkkým nosem změnily ve šterbiny. „Já jsem si to myslela. Táta říkal, že tak se on a máma s tebou seznámili. Protože jsi byla nejlepší.“

„To říkal?“

„Jo. Říkal, že jsi jim pomohla. Bez tebe by prý tady nebyl.“

„No... bez nich dvou bych tady nebyla taky.“

Sefia kývla. Rodiče nejspíš kdysi zajali, drželi je v kovových klecích nad ohnivými jámami a jejich nepřátelé jásali kolem. Nin je vysvobodila svými tenkými nástroji a zázračnými rukama a všichni pak šťastně prchli k západu slunce.

Sefia si s úsměvem položila hlavu na ruce a dívala se, jak Nininy prsty pracují a jak se místnůstkou rozléhá cvakot a klapání západek.

Za normálních okolností by si Nin v poledne udělala přestávku na oběd a doprovodila Sefii nahoru do domu, ale toho dne potřebovala kovat koně, vyztužit nápravu a nahromadila se jí spousta zámků, závor a západek k opravě, a tak poslala Sefii domů zadním vchodem a varovala ji, ať se rozhlíží kolem sebe a nedělá moc rámusu.

„A běž rovnou domů, nebo mě tvůj otec uškrtní,“ dodala a ještě Sefii postrčila.

Sefia, nadšená z dočasné nezávislosti, vyhopsala do mlhy. Nejdřív se tiše smála a rozbíhala se proti neurčitým stínům sudů a vozíků, jako by to byly obludy tyčící se z mlhy, ale byla příliš zvyklá na opatrnost, než aby nějak dlouho vyváděla.

Když vyšla z vesnice a začala stoupat, mlha houstla. Koutkem oka tu a tam zahlédla víry zlatého světla na zaroseném svahu, když se však podívala líp, zbyly z nich jen cáry šedi. Šla teď pomaleji a vážněji. Vlhkost z vysoké trávy jí máčela holeně a boty, takže začínala mít nepříjemně mokré nohy.

Do mlhy foukl větřík a ona ucítila slabý pach mědi. Potlačila zakašlání a zachvěla se. Mlha se kolem ní ovíjela jako živá.

Za okamžik se pach rozptýlil – tak rychle, až si říkala, zda si ho jen nepředstavovala. Když však vdechla sladkou vůni trávy, ucítila v krku kovovou pachutí a pochopila, že to byla skutečnost.

V mlze se zdálo, že výstup trvá celé hodiny, ale konečně se dostala až na vrchol, nad mléčné mraky, které olizovaly záklaďy osamělého kamenného domu, a přistoupila k hlavním dveřím. Nebe nad její hlavou bylo až nepříjemně modré.

Sefia vytáhla klíč – otec vždycky zamykal – ovšem když se dotkla těžkých dveří, tiše se otevřely v naolejovaných veřejích.

Říká se, že strach je jako díra v žaludku, ona však cítila spíš něco jako *rozpouštění*, jako by se mlha rozplývala a řídla, až zůstala jen Sefia, nechráněná a bezbranná, za sebou nic než prázdnotu.

Po špičkách vešla do domu a samy zdi jako by se rozpadaly. Prkna a trámy se sypaly, s nakřáplým rachotem se tříštily na dřevěné podlaze. Rozbité židle, roztlučené vázy, rozmlácené lucerny. Vypadalo to, jako by se domem přehnal hurikán. Nic nebylo na svém místě. Obrazy byly vyřezané z rámů, na východním okně chyběl otcův teleskop. Po špičkách balancovala mezi troskami a stále víc si uvědomovala, jak je dům tichý, jak je nehybný, jako by se nábytek už začal drolit, jako by se hedvábná vlákna koberečků odírala a měnila v prach, až se úplně všechno v domě – měděné hrnce na podlaze v kuchyni, deka na rozervané matraci rodičů, překocný jídelní stůl – rozpadlo. Než se dostala do zadní místnosti, zdálo se jí, jako by se už rozložilo úplně všechno a jako by na kopci zůstala jen Sefia – a otcova mrtvola.

Věděla, že je to on, ani se nemusela podívat zblízka. Nemohla se podívat zblízka. ~~Dozvěděla se, že otec byl v domě, protože~~

~~byla v domě kvůli kamol, protože otec byl v domě, protože~~

Otec.

Zapotácěla se a měla pocit, že má v nitru bláto. Byla tak strašná zima, že sotva mohla dýchat. Zalapala po dechu, ale neozval se žádný zvuk a do plic nevnikl žádný vzduch.

Její otec.

Dopotácěla se ke krbu a odemkla tajné dveře. Ozvalo se tičné *cvak* a kamenný panel zajel do zdi. Vešla, zavřela za sebou

a sestoupila po prudkých schodech do svého pokoje, který, jak to rodiče naplánovali, zůstal bez povšimnutí a nikdo se ho nedotkl. V suterénu nebyla okna, a tak tápala mezi židlemi a hračkami, které byly dřív tak důvěrně známé – teď spíš hrozily modřinami na holeních a ukopnutými palci.

Ale na něco takového – přesně takového – se přece připravovala léta. Dokud matka ještě žila, nacvičovaly to spolu; a když matka zemřela, otec nutil Sefii trénovat, trénovat a trénovat. Některé dny prošla příslušné kroky tolikrát, že se jí o nich v noci i zdálo. Byla tak nadřilovaná, že když ta chvíle skutečně přišla, jednala automaticky.

Poslepu nahmatala kouli zakončující sloupek postele a odšroubovala ji. Uvnitř byl klíč – lesklá stříbrná věčička ve tvaru květiny, který by bylo snadné přehlédnout, považovat ho jen za dětskou hračku –, jímž se otevíraly druhé tajné dveře v severní stěně.

Sofia je otevřela a vlezla dovnitř. Zavřela se v komůrce sotva větší než lodní kufr. A pak se rozplakala. Plakala, až ji bolela hlava a před očima jí poskakovaly hvězdičky. Plakala hlasitě a doufala, že ji někdo uslyší, ale zároveň se toho bála. Plakala, dokud skoro nezapomněla na zmrzačené tělo, které se válelo na podlaze nad ní. A pak plakala znova, když si vzpomněla.

Nakonec asi ztratila vědomí, protože se probírala – připadalo jí, že za mnoho hodin – s očima oteklýma tak, že skoro neviděla, a nosem ucpaným nudlemi. Několikrát nasucho vzlykla, posbírala se celá rozbolavělá z podlahy a položila dlaně na kamenné stěny.

Třetí dveře žádný klíč neměly. Nin je navrhla tak, aby se otevřely, když se kameny ve zdi zmáčknou v jistém pořadí.

Rodiče se Sefí ten sled nacvičili, vždycky jí na to ale svítilo teplé světlo lampy z jejího pokoje. Schovej se v malé komůrce a počkej, až přijde někdo z rodičů. Takový byl plán. Vždycky věděli, že je nakonec někdo najde, ale domnívali se, že jeden z nich přežije.

Sefia si správný sled pamatovala; dlaněmi našla kameny podle obrysů. Nejdřív ten v levém horním rohu, pak ten, co vypadá jako sova, třetí jako dům, pak půlměsíc, dvě myši za sebou a nakonec huňatý buvol s jedním krátkým rohem. Jak se jich dotýkala, cvakaly. Ale pak se stalo něco, o čem se rodiče nikdy nezmínili, na co ji neupozornili a nepřipravili a co byla možná ta nejdůležitější věc ze všech.

Jak se dvířka otevřela, něco – nějaká těžká obdélníková *věc* zabalená v kůži – vypadla ze štěrbiny ve dveřích. Nejspíš tam byla zastrčená, zaklíněná na prahu.

Sefia po ní přejela prsty a přitiskla si ji k hrudi. Za celá ta léta, co nacvičovala útek, ji neviděla ani jednou.

Uvažovala o tom, že ji tam nechá. Byla na její hubené ruce příliš těžká a neohrabaná. Mrzelo ji, že ji nenapadlo vzít si něco z domu, než odtamtud utekla. Matčin stříbrný prsten s tajnou schránkou uvnitř, malované ruční zrcátko, některý z otcových starých svetrů – cokoli. Ale to ji neučili. Neřekli jí, že možná bude stát o památku, o připomínku. A teď měla jen tohle.

Stiskla věc pevněji, až se jí její okraje zaryly do dlaní a do tváře, a pak ji vzala s sebou.

Musela lézt po kolenou. Tunel byl spíš nora s drolícími se hliněnými stěnami, občas tak úzký, že nemohla ani lézt, musela si lehnout a plazit se, přitahovat se prsty, odstrkovat lokty a špičkami nohou. Plížila se stovky metrů v té strašné tmě, ve

tmě, která byla skoro hmatatelná, černější než noc, černější než skříně se zamčenými dveřmi, černější než zavřené oči pod peřinou.

A v těch chvílích, kdy ležla vpřed a netušila, jak daleko se dostala a jaký kus má ještě před sebou, kdy nebylo nic než zvuky vlastního těla a temnota, v těch chvílích ji právě *věcnost* té hranaté věci, kterou před sebou postrkovala, ujišťovala, že ještě žije, že ve světě nad zemí nezahynula se svým otcem.

Konečně se dostala až do míst, kde tunel náhle končil dřevěnými padacími dveřmi. Sefia se pod nimi přikrčila – temnem se přitom dotýkala stropu – a dvířka plná třísek odemkla. Zbytkem sil je vyzvedla a vysoukala se do ostružiní, na jehož suchých šlahounech ještě visely poslední scvrklé bobule z léta. Protáhla se ven, obdélníkovou věc tiskla k boku.

Byl večer. Mlha se rozplynula, chladný vzduch byl čistý, stíny fialové a tmavomodré. Promnula si paže. Celé odpoledne uplynulo, pohltila je tma v tunelu. Sefia se chvíli krčila, špinavá a poškrábaná, v hlubokém zacuchaném bezpečí trnitých keřů.

Rodiče jí dali tři pokyny: Použij tajné dveře. Prolez tunelem. Najdi Nin. První dvě věci už udělala, a až splní i třetí, nezbude jí nic. Nic než ta divná věc v náručí.

Sefia zavřela dveře tak tiše, jak mohla, a vstala. Tohle houští znala. Otec ji sem brával na ostružiny, a když měli plné košíky, jeden donesli Nin. Vždycky tvrdil, že na tomhle ostružiní rostou ty nejsladší plody, teď si ale uvědomila, že ji trénoval, ukazoval jí cestu.

Při vzpomínce na otce se znova rozplakala. Přitiskla k sobě předmět zabalený v kůži, jako by to byla deka, plyšová hračka nebo štít, vyklopýtala z houští a pustila se do běhu. Stmívalo

se, větve ji chytaly za vlasy, až se musela přihrčít. Mladé stromky ji šlehalý do tváře a paží. Pod nohama se jí nečekaně propadaly příkopy. Ale i když vzlykala a klopýtala, i když měla nohy slabé a tělo roztřesené, nezastavila se.

Než doběhla k Nininým zadním dveřím, byla ztracená a napůl šílená žalem, prskala, neviděla, narážela do věcí, padala. Do měkké Nininy náruče se vrhla, jako by skákala z útesu.

Neurčitě slyšela Ninin hlas: „Tak se to konečně stalo, vid' Je mi líto, holka, měla jsem tam být, měla jsem tě doprovodit domů.“

Udělala to, co jí řekli. Použij tajné dveře. Prolez tunelem. Najdi Nin. A teď ji už tak neděsilo otcovo prázdné rozsekané tělo, ale to ticho, to neporušitelné mlčení mrtvých, protože už nikdy neuslyší žádné chlácholivé slovo, už nikdy mu nepřitiskne ucho na břicho a nezaslechne povědomé kručení. Nebude žádné kýchnutí, žádné zakašlání, žádné vrzání unavených kloubů, nic z těch každodenních zvuků života. Udělala, co jí řekli. A teď už neprijdou žádné další pokyny, přes otcovy rty už ani jedno slovo nepronikne do jasného, barevného, dosud žijícího světa. Je mrtvý. Je navždy pryč.

TOHLE JE KNIHA

Když se Sefia druhý den ráno vzbudila, déšť ještě nepřestal a v malém stanu bylo chladné kalné světlo. Ležela, dívala se na plátno plné skvrn a byla by přísahala, že koutkem oka zahlédla pohyb – že se za hromadou šatů pohnula Nin nebo teď, že Nin prošla kolem stanu. Ale byla to jen voda, která odkapávala z jejích věcí, jen stín, který padl na plátno. Nin byla pryč. Vystříhli ji ze světa jako papírovou panenku, ačkoli Sefia pořád ještě viděla to místo, kde by měla být, neurčitou siluetu, prostor zvučící slovy, jež by měla říct.

Sykla, jak ji zabořilo ve zraněném kotníku, posadila se a zadívala se na zplihlý vchod do stanu. Znovu se jí vrátily vzpomínky na včerejšek. Pach kovu. Podobaná tvář ženy v černém. Křupnutí Nininých kostí.

Nin ji chránila do samého konce a Sefia jí nepomohla.

Stočila vlhké vlasy tak, aby jí nepadaly do obličeje, a začala vytahovat z vaku všechn svůj majetek. Rozkládala ho do úhledných hromádek, až šmátrající ruka narazila na něco plochého, pevného a tvrdého.

Tohle chtěli.

Nosila to u sebe šest let, a ačkoli na to často myslela, vytáhla to jen jednou.

Bylo jí devět a před dvěma dny opustily s Nin dům na kopci. Nin byla na lovu a Sefia to vytáhla z batohu. Byla to těžká věc, vypadala jako krabice, kolem okrajů měla tmavá poškozená místa, kde nejspíš býval zasazený filigrán a drahokamy, ačkoli někdo toho dávno většinu otrhal. Ze zlata zbyly jen růžky a dvě zašlé spony, které ji držely zavřenou. Už ji chtěla otevřít, když se Nin vrátila.

„Co děláš?“ zeptala se. V ruce se jí houpal mrtvý králík.

Sefia ztuhla a provinile se na ni podívala. „Co je to?“

Nin se na tu věc dívala, jako by to byla past na medvěda, samý kovový zub. „Nikdy jsem se neptala,“ utrhla se na ni. „Dej to pryč. Nechci s tím nic mít.“

„Ale teto Nin, to patřilo –“

„Já nejsem tvoji rodiče.“ Otočila se zády a začala stahovat králíka. Mezi zvuky trhaného masa a praskajících šlach dodala přes rameno chladným a nekompromisním tónem: „Jestli to ještě jednou uvidím, přiložím to na oheň.“

Sefia se na to od té doby nepodívala, ale kdykoli vyklízela batoh, dotkla se toho. Rukama už znala ten tvar tak dobře, že by ho poznala i potmě.

Vzpomínky ji znova bodly do prsou.

Otec.

Teta.

Sefia zaryla prsty do koženého obalu a strhla ho. Očima plnýma unavených, hněvivých slz se dívala na hranatý předmět ve svém klíně.

Sytě hnědá kůže se leskla jako lakované dřevo a uprostřed byl nějaký emblém, kruh se čtyřmi čarami:

Kůže byla ražená a vypálená, takže čáry byly tmavé a ostré. Stopa. Prohlížela si symbol a pokoušela se přijít na to, co to tak asi mělo být.

Trojzubec.

Vycházející slunce.

Přilba.

Otočila podivnou krabici na bok a prohlédla si sponu, která ji držela zavřenou. Ať je vevnitř cokoli, musí to být důležité. A nebezpečné.

V duchu se rozpomínala na nejnebezpečnější věci, které znala: pistole, nože, jedy, kouzelné předměty jako Hromový gong a Dlouhý dalekohled, který vidí skrze zdi, prokleté předměty jako Popravčí nebo Diamanty lady Delune.

Možná jí to ale napoví, jak najít *je* – ty lidi, co odvezli Nin. A kdyby dokázala zachránit Nin, kdyby se k ní dostala včas, možná by se tím vyrovnalo, že jim dovolila ji odvézt.

Snad.

Otevřela sponu a zvedla víko.

Uvnitř byl papír. Jen papír, hladký a chladný jako led. Listovala jím, otáčela každý list tam a zpátky, čekala obrázky, viděla ale jen vzory, řádky a řádky znaků jako proužky černé krajky.

To je všechno?

V panice obracela listy a hledala nějakou stopu, otáčela stránky rychleji a rychleji, až měla od papíru pořezaná bříška prstů a v rozích byly krvavé šmouhy. Nakonec si uvědomila, že ať listuje sebedál, nikdy se nedostane ani na začátek, ani na konec. Pod jejími horečnými prsty se objevovaly pořád další a další.

Zabouchla krabici a odstrčila ji. Ruce jí pálily.

Papír. To je všechno. To chtěli. Nekonečná zásoba papíru, ano, ale pořád nic než papír, posetý značkami, které připomínají trosky po výbuchu.

Váhavě znova zvedla víko. Špičkou prstu přejela po těch divných značkách: rovné čáry jako broučí cestičky v trouchnivém dřevu, jako ptáci táhnoucí bílým nebem. Každá malá značka byla dokonale vykreslená, na konci každého tahu byly malé praporečky nebo ocásky a všechny seděly na neviditelných vodorovných provázcích jako kolíčky na šňůře. Ale nebyly to cechovní značky ani erby a také nevytvářely obrázky jako kostičky v mozaice.

Ale opakovaly se. Všimla si některých značek, které se vyskytovaly na jedné jediné stránce mnohokrát. Občas se opakovaly i celé skupiny, třeba desetkrát nebo i třicetkrát, dokonale pravidelně.

Některé značky ale stály osaměle, oddělené prázdným prostorem jako stany na bílém svahu, jako lucerny na bílé silnici.

Sefia ztuhla.

Tyhle značky už viděla.

Byly vyryté do jejích hraček, jasně barevných dřevěných kostek. Měla po straně symboly a jednoduché obrázky. Měla jich celou sadu.

Most.

Artyčok.

Růže.

Celé hodiny sedávala v kuchyni a na kuchyňském stole z nich skládala karavany, zatímco maminka krájela zeleninu ze zahrady nebo kuchala podříznutou drůbež. S nožem zacházela rychle a jistě, hnědé ruce měla poseté bledými jizvami. Občas vykoukla z okna, co dělá otec, pak se obrátila k Sefii a chvílku posunovala kostky po stole – sud, elipsa, fazole – a tichým hlasem prozpěvovala: „Ess-ee-eff-iii-aaa.“

„Esee-fííja,“ opakovala Sefia se smíchem.

„Ano.“ Maminka ji pohladila prstem po tváři. „Sefia, moje malá Sefia.“

Sefia zamrkala, aby zahнала slzy, a položila prst na symbol, jako by si ho mohla vtisknout do kůže.

„Ess,“ zašeptala.

Ten symbol měl význam a měl *zvuk*, jako by ho někdo vyškubl z opravdového světa a vylisoval jako divnou tmavou květinu mezi listy papíru. A ten zvuk bylo syčení, jako když sviští vítr v listí nebo když se sype písek.

Zamnula si obličej. Matka ji učila ty symboly luštit. To bylo ještě před těmi horečkami, před strašným kašlem, sípáním a kapesníky plnými krve, před tím, než z maminky nezbylo skoro nic.

Den poté, co maminka umřela, otec kostky spálil. Pamatovala se, jak dřepěl před kamenným krbem a házel její hračky do plamenů.

„Tati, ne!“ pokusila se mu v tom zabránit, ale chytil ji a stiskl její bránící se tělo v náručí.

„To není bezpečné. Tohle nemáš znát,“ mumlal jí do tmavých vlasů. „Je to nebezpečné.“

Sefia kvílela steskem po matce.

„Maminka už není.“ Otec jí hladil vlasy a světlo ohně se odráželo na jizvě, kterou měl na spánku. „Je pryč, Sefie. Už jsme tu jen ty a já.“

Zabořila tvář do velkých záhybů jeho svetru a dívala se, jak se barva na kostkách v ohni kroutí.

„Jsme tím, ty a já,“ dodal. „Jsme v tom spolu, ať se děje cokoliv.“

Plakali pak společně a ona ho tiskla čím dál pevněji, jako by ho už nikdy nechtěla pustit.

Teď plakala znova a její slzy rozmazávaly inkoust. Osušila je rukávem.

Ty podivné symboly byly *slova*. Papír jich byl plný. Byly to zprávy, kouzla? Nějaká starobylá moudrost, svěřená jen jejím rodičům?

Proč jí otec dál neučil?

Proč jí nedal možnost pokračovat?

Přimhouřila oči a schovala pořezané špičky prstů do dlaně.

Je to nebezpečné. V tom měl pravdu.

Oni to chtějí a nezastaví se, dokud to nedostanou.

Přišli si pro otce. Přišli pro Nin. A dříve či později přijdou pro Sefii. Nikdy nebude v bezpečí.

Leda že je zastaví.

Sefia zavřela víko a znova zacvakla sponu. Použije to proti nim, pokud bude mít možnost, ale do rukou už to nikdy nedostanou.

Celé ty roky měla někoho, kdo ji chránil, ale teď je sama

a *oni* ještě pořád někde jsou. A mají Nin, pokud už... Sefia zaryla prsty do a sykla, jak ji tlakem zabořilo říznutí od papíru. Ne. Nin ji teď potřebuje. Potřebuje její sílu a její výdrž, její chytrost a její rozhodnost. Existuje jediný způsob, jak se chránit před lidmi, kteří zničili její rodinu.

Ona musí zničit je.

Druhý den, když ji kotník méně bolel, se pokusila znovu najít stopu, ale déšť všechno smyl, a jestli v džungli zůstaly nějaké stopy, byly už tytam. Ačkoli byla z davů nervózní, pročesávala obydlené oblasti a hledala ženu v černém a jejího záhadného společníka, ptala se po nich v okolních vesnicích a v dřevorubeckých táborech v lese.

Nikdo je ale neviděl.

Nikdo nic nevěděl.

Bylo to, jako by se úplně ztratili a nechali jí jen jednu stopu: tu podivnou krabici papírů se symbolem na víku.

Uchýlila se tedy do hustých džunglí Oxscinie, aby brousila své schopnosti a studovala ten předmět. Lov teď změnila v trénink, snažila se, aby každý šíp zasáhl cíl. Naučila se házet nožem a vyrábět otrávené šípy z kůže žab, připlížit se ke kořisti dvakrát tak velké jako ona sama a stopovat ve tmě.

To proto, že věděla, že někde jsou oni, ti lidé, kteří si přišli pro jejího otce, kteří si přišli pro Nin a kteří přijdou i pro ni – pokud je ona nedostane dřív.

Celé týdny obcházela vnitrozemí Oxscinie, lámala si hlavu nad papíry, pátrala, hledala, přemýšlela. Naučila se tábořit na stromech, v závěsném lehátku, které si upletla z provazu, a když vytáhla ten divný předmět, měla pocit, jako by se jí

někdo díval přes rameno a hledal v řádkách tajemství stejně jako ona.

Zanedlouho už dokázala rozeznávat jednotlivé značky od sebe tak snadno jako stopy zvířat – úžasem otevřená ústa O, mumlání M – ale teprve za měsíc, když úplněk vrhal slabé světlo do korun a ona ležela ve své síti s tím předmětem opřeným na kolenou, si uvědomila, že začala číst.

Zaujala ji jedna řádka. Několik značek seskupených k sobě, jako stopy sluky, která se náhle vznesla. Byly nápadné, protože byly samy; ostatní postupovaly po papíře dál a dál jako na přehlídce, ale tyhle kolem sebe měly prázdné místo.

Naklonila se ke stránce tak blízko, že se jí div nedotkla nosem, a nadechla se její měkké vůně. Nakrčila čelo a snažila se najít správné zvuky, přimět zuby a jazyk, aby pracovaly. Neznělá souhláska, mlasknutí.

T O H L E

Zeširoka se usmála a plácla do papíru dlaní. Řekla to ještě jednou a snažila se zapamatovat pořadí těch tvarů: „Tohle!“ Další slovo šlo rychleji:

J E

Bylo tam ještě jedno, ale to dalo víc práce. Bojovala s jednotlivými kousky, pokoušela se je dát dohromady tak, aby dávaly smysl.

„Ki... kini...“

A pak jí to došlo, docela jasně, vyskočilo to na ni, jako když z hranolu vyletí proužky barevného světla:

K N I H A .

Zopakovala to celé ještě jednou, už jistěji. „Tohle je kniha.“ Její hlas zněl mezi šepotavými stromy divně, příliš hlučně, ale řekla to ještě jednou, celé dohromady:

T O H L E J E K N I H A .

Jako by se z toho opakováním stávala skutečnost. Vyslovovala to znovu a znovu. Sice si nebyla úplně jistá, jestli to poslední slovo něco znamená, ačkoli čím častěji to říkala, tím víc to dávalo smysl. Byla to kniha. Tahle divná hranatá věc se právě sama pojmenovala.

Měla jméno.

„Kniha,“ usmála se Sefia.

Na okamžik měla pocit, jako by všechny značky zářily a pá-lily. Koutkem oka zahlédla zlaté záblesky. Pak zamrkala a celý svět se naplnil světlem, kroužilo všude kolem ní ve velikých propojených kruzích až do nebe a mezi hvězdy. Tohle světlo už viděla, jenže teď jí ukazovalo, že svět je plný drobných zlatých proudů, že jsou jich miliony, že existují triliony zlatých smítek a že jsou všechna dokonalá a přesná a plná významů. Ten pohled ji srazil do lehátka a kniha jí vypadla z rukou.

Magie. Měla pocit, jako by nahlížela přes okraj hvězd do záhad, které leží za nimi.

Cítila neurčitě sama sebe, stále ve vlastním těle, stále v lehátku, ale všude bylo tolik jasného vířícího světla, až se jí zdálo, že ji to každou chvíli může strhnout, že se v tom moři zlata ztratí.

Bylo to děsivé, vidět toho tolik. Topit se ve světle. Zvedal se jí žaludek. Ve spáncích jí tepalo. Svírala boky lehátka jako kotvu, jako by tím mohla roztočený svět zastavit.

Pak zamrkala a bylo to pryč. Sefia ležela a lapala po dechu, motala se jí hlava a ona se pokoušela zaostřit zase na černé obrysy stromů, na jednu hvězdu. Na cokoli, jen aby se jí všechno přestalo točit před očima.

Co to bylo za kouzlo? Jak k němu rodiče přišli? A proč to nepřátelé chtějí?

Věděla Nin, k čemu to je?

Kroužila kolem ní záplava nezodpovězených otázek. Chytila se za bolavou hlavu. Stromy jako by se na ni tiskly.

Zopakovala ta slova.

TOHLE JE KNIHA .

Bylo to tak málo. Jsou tam desítky dalších značek, stovky jiných slov jenom na tom jednom listu papíru – a na následujícím nové značky, nová slova – a na dalším a dalším a dalším.

Sefia přemýšlela o svém vidění, o tom pocitu, že všechno je veliké a propojené. Jsou v knize znaky pro každou hvězdu, každé zrnko písku na pláži? Pro *strom* nebo *skálu* nebo *řeku*? Pro *domov*? Budou vypadat stejně krásně, jak znějí, když se vysloví?

Bylo to, jako by celou dobu stála za zamčenými dveřmi a nakukovala do kouzelného světa skulinou ve dveřích. Ale kniha je klíč, a jestli dokáže přijít na to, jak ji používat, bude schopná dveře otevřít a objevit kouzlo ležící mimo svět, který se dá vnímat ušima, jazykem a špičkami prstů, kouzlo, jež se vlní a pohupuje v neviděných proudech.

A až všechno pochopí – všechny znaky, všechna slova – dozví se také, co znamená ten symbol na deskách, zjistí, proč jí vzali rodinu, kdo to udělal a jak je najít.

UČEŇ

Před dvěma týdny, pár dnů po svých čtrnáctých narozeninách, by Lon neuvěřil, že se jeho život může tak drasticky a tak rychle změnit.

U jižní brány byl obvyklý ranní provoz – sedláci a kupci mířili nahoru do vrstevnatých výšin Korabelu, námořníci se vraceli z moře a byli cítit solí a neplechou –, ale mnozí z nich tudy chodili pravidelně a jeho triky znali, a tak se ani moc nesnažil přilákat je ke svému stolu.

Přitáhl si kovový koš s uhlím trochu blíž k sobě, postrčil ho zpátky, kousek doleva a zase doprava. Stále ještě se držel hasnoucí naděje, že se jeho rodiče o narozeninách vrátí a že ho odvezou z města na nějakou fantastickou cestu do vzdálené země, kde se stane učněm velkého věštce, a pak ho unese pouštní pirát, zoufale hledající lék na nemoc, jež trápí jeho krásnou dceru.

Rodiče už ale byli pryč šest měsíců, kočovali se skupinou dalších akrobatů, herců a pouličních umělců. Nevydělávali dost, aby si mohli najmout posla, a tak nevěděl, kdy se vrátí.

Netušil ani, jestli jsou ještě v Deliene, nebo jestli odjeli na jih, na jiné ostrovy.

Lon povzdechl, hodil na žhavé uhlíky špetku kadidla, až z nich začala stoupat spirála sladce vonícího kouře. Měl pocit, jako by se před ním odvíjel celý život: řada dní, které se změní v roky, jeden jako druhý. Bude sedět u městské brány a vykládat lidem budoucnost, dokud nebude tak starý a slabý, že už svůj stolek na ulici nevnese.

Když se kouř rozptýlil, zahlédl v davu starého muže. Měl rozčuchané šedivé vlasy k ramenům. Očima přebíhal od terakotových střech a ozdobných kovových zábradlí na balkonech ke kočičím hlavám na ulici, jako by byl v Korabelu poprvé. Návštěvníci delienského hlavního města se vždycky poznali podle zmatených pohledů a nakloněných hlav, jak se pokoušeli vstřebat všechno, co bylo v městě na kopci k vidění.

Lon si ho přimhouřenýma očima pečlivě prohlédl. Kůži měl tmavou a vráscitou jako skořápku ořechu, ačkoli sluneční paprsky se na jeho tváři a rukou moc nepodepsaly. Rozevláté sametové roucho se do rušných ulic moc nehodilo, a když mu někdo šlápl na lem, který vláčel po zemi, zahlédl Lon měkké trepky, jejichž svršky se od podrážek trhaly už teď.

Pracuje asi někde uvnitř, uvažoval Lon, ale dnes vyběhl ven a nenapadlo ho převléknout se. Spěchal? Nebo je jen roztržitý? Ale jestli je v Korabelu na návštěvě, tak proč vypadá, jako by před chvílí vyšel z domu v županu?

„Hej, dědo!“ křikl na něj. „Tady!“

Stařec zamrkal a zvedl hlavu. Vypadalo to, jako by mu dělalo potíže zaostřit zrak.

Nejspíš nosí brýle. Lon vstal a zamával na něj.

Stařec se propletl mezi kárkami a obchodníky s koši ryb, kteří se vraceli od moře. Cestou několikrát klopýtl o dlažební kameny a vrazil do námořníků, kteří si vyšli z lodi na břeh. Vděčně se svezl na stoličku, kterou mu Lon nabídl, a otřel si čelo lemem vyšívaného rukávu.

Lon se usmál. Za chvíli už znal mužovo jméno – Erastis – a nedalo mu moc práce ho přesvědčit, aby vyměnil pár měďáků za výklad budoucnosti.

„Vezmi špetku kadidla a nasyp ho na uhlíky,“ radil mu Lon a strčil přitom mince do kapsy. „V tom kouři uvidím, co tě čeká.“

Erastis poslušně udělal, co mu řekl. Oheň zapraskal a Lon si začal muže zkoumavě prohlížet. Zaznamenal mozol na prostředníčku pravé ruky, skvrny od inkoustu a zbloudilý chlup na vyšívaném rukávu, nahrbená záda a ramena, fialový stín pod očima, mělké prohlubně u kořene nosu.

Na Erasta ale neudělalo sebemenší dojem, když mu Lon sdělil, že nosí brýle, že málokdy chodí ven, ledaže jde o něco důležitého, že většinu čas tráví nahrbený nad stolem a sobolím štětečkem vykresluje drobné jemné detaily.

Starý muž se usmál, takže jeho už tak poznamenaná tvář zvrásněla ještě víc. „To mi může říct každý podvodník. O tobě jsem slyšel, že jsi výjimečný.“

To Lona polekalo. „Od koho?“

„To mi řekni ty.“

Lon se nikdy výzvam nevyhýbal. Prohrábl si tmavé vlasy rukama, až mu trčely na všechny strany. Zhluboka se nadechl a zadíval se Erastovi do oříškových očí. Cítil, jak se jeho vědomí štěpí vedví, jak se jasné barvy a rámus okolního provozu vytrácejí a jak je nahrazuje vnímání světa, který překračuje

zrak, sluch a čich. Obvykle stačilo dobře pozorovat a pronést pár šikovných poznámek a jeho klienti mu prakticky řekli všechno, co potřeboval slyšet. Ale když nebylo zbylí, tak tu vždycky bylo tohle dvojité vidění. Musel se soustředit, aby dokázal rozdělit své vědomí mezi fyzický svět a ten druhý, ten zářivý za ním, a pokaždé mu pak bylo špatně od žaludku, jako by vypil příliš mořské vody, ale když bylo nejhůř, pomáhal mu tenhle smysl navíc získat peníze a nějak se uživit, a on na něj byl dost pyšný.

Mohl se podívat na detail záplatovaného rukávu a sledovat, jak se před ním jeho historie odvíjí jako série obrazů: staré ruce plné skvrn, které šijí při blikotavém světle svíčky, dědeček na smrtelné posteli, cesta do hlavního města, protože bylo třeba jeho smrt zaznamenat u dějepisců v Síni paměti.

Když zkoumal prázdné místo na broži, kde chyběl kámen: lakomý pán, půlnoční loupež, zastavárna, nemocné děti, závan páchnoucího léku.

Lon zamrkal a jeho dodatkový smysl se dal do práce. Kolem hlavy a ramen se starému muži ovinuly zlaté pruhy, obtočily mu paže, kolem štíhlých prstů se slily v jezírko významu.

A on věděl, proč Erastis přišel.

„Tohle je za posledních deset let teprve potřetí, co jsi opustil domov, ale muž jménem Edmon ti řekl, že je to důležité.“ Lon si překvapeně přejel rukou po obličejí. „Říkal, že *já* jsem důležitý. Říkal, že se se mnou budeš chtít seznámit. Protože knihovna už příliš dlouho neměla učně.“

Lon znova zamrkal a jeho zvláštní smysl se vytratil. Světlo zmizelo. Trochu se kymácel a bojoval s nevolností. „Co je to knihovna? A jak vůbec věděl, kde jsem?“

„Tvoje dary.“ Erastis si zastrčil vlasy za ucho a předklonil se. „I jiní lidé se rodí se schopnostmi, jaké máš ty. Určitě jsi o nich slyšel: věšci, čarodějové, výrobci kouzelných zbraní. Většina legendárních postav má nějakou pozoruhodnou schopnost.“

Lon se rozzářil: „Třeba ten muž, co má sílu jako býk? Nebo ten klenotník, co vyrobil Prokleté diamanty lady Delune?“

„To jsou amatéři v porovnání s námi. My tě můžeme naučit využívat tvé dary s přesností skalpelu.“

„A kdo jste?“

„Jme společnost čtenářů,“ usmál se Erastis. „Lidi jako ty.“

Čtenářů. Lon si to slovo obracel na jazyku, ačkoli posvátná úcta, s jakou to muž vyslovil, chlapci zabránila vyslovit ho nahlas.

„Vznikli jsme už hodně dávno,“ pokračoval muž, „v době, kterou si nepamatují ani dějepisci, v době, kdy každá vlna historie smazala všechno, co bylo před ní. Vládl chaos a tma, a my jsme se v té tmě stali světlem, jehož úkolem je chránit všechny obyvatele Kelanny.“

Lon se zamračil. Od té doby, co se vyřešila krevní msta mezi provinciemi Ken a Alissar, byl v Deliene celkem klid, ale každý den slyšel zprávy o válce v Everice, o hladomoru a zkáze v Likaru, Pouštním království. „No, moc se vám to nedaří, co?“

„Jen si zkus chránit celý svět před ním samým.“

„Ale kvůli tomu tady jste, ne?“

„To je pravda.“ Erastis se posmutněle usmál. „Máme s tebou velké plány.“

Začal mu popisovat, jaké úžasné věci byl Lon mohl dokázat, kdyby se k nim přidal. Putovali by horami a překračovali moře,

jako ti dobrodruzi a psanci, o kterých sníval – samé oceány, plachetnice, výstřely z děla. Jejich činy by přinášely neklidnému světu mír a staly by se legendami vepsanými ve hvězdách.

„Takovýchle mír nikdy nebyl. Ani jednou,“ namítl Lon.

„Ale bude.“

„Jak to víš?“

„Máme Knihu.“

Lon nevěděl, co je to Kniha, ale viděl, že jeho život dospěl na křižovatku: jedna cesta vede k životu pouličního kejklíře, který předpovídá budoucnost za pár drobných. Možná ho rodiče jednou vezmou s sebou. Ale možná se nikdy nevrátí.

Druhá cesta vedla do neznáma, ale slibovala moc, nebezpečí a vznešený cíl, o jakém vždycky snil... a on věděl, že musí zjistit, co tím cílem je.

Za své skromné úspory nechal na hlavní poště vzkaz pro rodiče a ještě ten večer opustil s Erastem Korabel.

Druhý den začal nový život jako knihovník učeň.

Knihovna sama byla úžasnější, než si Lon představoval. Byla vestavěná v boku hory a měla výhled na žulové štíty a na údolí vymleté dávnými ledovci. Severní stěna knihovny byla celá skleněná a vedly odtud dveře do terasovitého skleníku, který rozkládal světlo jako hranol.

Knihovna měla klenutý strop, okna z barevného skla a balkony, jež střežily bronzové sochy dřívějších knihovníků. Na stěnách a mramorových sloupech visely elektrické lampy, které zalévaly místnosti spoustou zlatavého světla. Elekřina! Tohle mystérium ho fascinovalo; ostatní svět stále používal svíčky a petrolejky.

Ostré *klep* probralo Lona ze snění a on se rychle vzpamatoval. Erastis, mistr knihovník, poklepal na tabuli špičkou dlouhé hůlky. Lon měl samozřejmě pravdu. Knihovník byl po dlouhých letech mžourání do rukopisů silně krátkozraký a nosil na špičce nosu poloviční brýle. Lon už stačil zjistit, že když bude při vyučování pospíchat, Erastis na něj přes brýle vrhne káravý pohled, přísný a vyčítavý.

Jako teď.

„Té,“ pobídl Erastis.

Lon se měl učit písmena, ačkoli celou abecedu si zapamatoval už na konci prvního týdne a cvičení ho nudilo.

T „Té,“ opakoval poslušně. Jazykem ťukl zezadu o zuby.

Erastovi se po tváři pomalu rozlil úsměv. Naklonil hlavu, jako by naslouchal hudbě. „Výborně, a dál?“

O „Ó.“

H „Há.“

L „El.“ Lonovi se zase zatoulaly myšlenky.

Uprostřed hlavní síně stálo do kruhu pět obloukových stolů a na nich lampy, kalamáře a malé přihrádky na pera, plátěné sáčky se zásypem a sandarakovou pryskyřicí, pijáky, tužky, gumy, lupy a pravítka – prostě všechno, co by mohl člověk potřebovat při psaní nebo opisování. Na vyvýšených krajích síně stály další stoly, ke kterým vedly schůdky, a kolem nich se karamelově zbarvené police táhly až nahoru k balkonům vybaveným pohovkami a dalšími výklenky plnými knih.

V místnosti byly tisíce rukopisů. Některé z nejstarších zoufale potřebovaly opravu, jejich vazby se třepily, stránky byly plné plesnivých skvrn, a Erastis často trávil odpoledne opravami potrháných stránek a přilepováním polámaných hřbetů,

zatímco slepí sluhové oprašovali police, ačkoli textů samých se nikdy nedotkli.

Všichni sluhové v ústředí, včetně těch, kteří pečovali o knihovnu, byli slepí. Na ochranu slov, říkal Erastis. Aby se moc, kterou slova skrývají, nedostala do nesprávných rukou.

Rukopisy byly rozdělené na *zlomky*, texty, které z knihy slovo za slovem pečlivě opsali dávní, dnes mrtví knihovníci, a na *komentáře*, výklady a meditace o významech různých pasáží, indexy, dodatky a svazky plné definic, etymologií a křížových odkazů. Mistři a pokročilejší učni používali knihy při studiu, učili se z minulosti a dělali plány do budoucna. Lon je ale nebude smět zkoumat dřív, než mistr knihovník řekne, že je na to připravený. Erastis teď pracoval na vlastních zlomcích, opisoval pasáže z Knihy, které nikdo dřív nečetl, aby byly texty zachovány pro případ, že by byla Kniha ztracena – nebo hůř, zničena. Až na chybějící texty, které zanikly při velkém požáru, se na policích našlo neuvěřitelné množství informací: záznamy rodokmenů vznešených rodů, historie pohraničních válek mezi provinciemi, proroctví věcí budoucích. Přes to všechno ale Erastis tvrdil, že opsali jen zlomek Knihy.

„Většina toho je k ničemu,“ prohlásil a lenivě mávl kaligrafickým štětcem ve vzduchu. „Studoval jsem stránky a stránky textu o historii jediného kamene.“

„Tak k čemu je dobré to opisovat?“ nechápal Lon.

„Protože jediný kámen může změnit směr toku řeky,“ odpověděl tehdy knihovník. A když Lon obrátil oči v sloup, dodal: „A protože je to psáno.“

E „Lone!“ Erastův hlas ho zase probral.

Chlapec sebou trhl. Pod Erastovým přísným pohledem přečetl z tabule poslední písmeno. „É.“ Usmál se. „Tohle,“ řekl. „Tohle. Tohle. Tohle.“

Mistr pochvalně kývl. „Já jsem musel studovat abecedu měšíc, než jsem dokázal dát dohromady slovo.“

Sssslovo. Lon měl ze všech písmen nejradši právě S. Připadalo mu to, že se zvuk k jeho tvaru hodí, jako sykot šupin v suchém písku.

Rozhodl se mistrovy pochvaly využít a dychtivě se naroval: „Tak... nemohli bychom už dělat něco zábavnějšího? Radžar a ostatní už jsou strašně daleko přede mnou v iluminacích.“

Magie knihy. Schopnost dělat zázračné věci. Nejnižší stupeň magie, Zrak, Lon používal, už když ho mistr knihovník našel, ale v iluminacích by se mohl naučit větší věci než nakukovat lidem do minulosti: zvedat předměty, aniž by se jich dotkl, vytvářet talismany, které svému nositeli poskytnou sílu nebo neviditelnost, mizet na jednom místě a objevit se na jiném.

„Ostatní jsou tu déle než ty. A Radžara neposlouchej.“ Erastis mávl přezíravě rukou. „Vojáci přemýšlejí hlavně o tom, jak manévrovat, jak co dobýt, jak co zničit. Proto jsou také jen vojáci.“

„Ano, ale aspoň něco *dělají*,“ namítl Lon.

Mistr knihovník se na něj zamračil.

„No dobře, a co trezor? Ještě jsem Knihu neviděl.“

Erastis se obezřetně podíval přes rameno. Byl to pohyb tak rychlý, že si Lon ani nebyl jistý, zda ho opravdu viděl. „My jsme jediné oddělení, které má to privilegium, že může pracovat přímo s Knihou. Uvidíš ji, až budeš připravený.“

Řád se skládal z pěti oddělení, každé mělo mistra a učně a všechny je vedl ředitel. Vojáci studovali bojové strategie v písečných zahradách. Asasíni v divočině trénovali stopování. Ale jedině Lon jednou bude smět vzít do ruky Knihu.

Podíval se kolem tabule ke kulatým kovovým dveřím, zasazeným do kamenné stěny hory. Trezor měl kolo s pěti loukotěmi, kterým se ovládaly zámky, a dvě klíčové dírky na každé straně rukojeti. Mistr knihovník měl jeden klíč, který nosil kolem krku na dlouhém zlatém řetězu; ředitel Edmon, vůdce jejich řádu, měl druhý. Ale i když člověk měl oba klíče, musel provést ještě složitý sled otoček a posunů, aby se dveře otevřely.

Lon strašně toužil vidět Knihu. Zatím o ní jen slyšel od Erasta, který ji líčil božskými termíny, jako by byla ze světla a magie, a ne z papíru a nití. Každý den prosil mistra knihovníka, aby mu ji popsals, až ji nakonec viděl i se zavřenýma očima – obzvlášť se zavřenýma očima: tenké chvějivé stránky, hnědé kožené desky, spony vykládané drahokamy a zlatý filigrán v rozích. Přísahal ostatním čtyřem učňům, že vidí tvary, lůžka i třpytivé drahokamy a že občas, když leží v noci v posteli, dokonce ji i cítí: plíseň, tráva, kyselina, vanilka. Dokonce ani Radžar mu nevěřil.

„Nikdo nemůže vidět Knihu, kdy se mu zachce, ani Edmon ne,“ pokáral ho Erastis. Pak znovu zaklepal na tabuli. „Pokračuj.“

Lon povzdechl a pokusil se posadit rovněji. Vynechal hláskování a přečetl rovnou slovo: „Je.“ „Kniha. Tohle je kniha.“ Obrátil oči v sloup. „*Tohle* není kniha. Tohle je tabule.“

„Myslíš?“

Lon otevřel ústa, aby odpověděl, ale po chvílce je zase zavřel. Zmateně naklonil hlavu k straně. *Mohla* by tabule být kniha? Mohlo by být knihou cokoli, kdyby to člověk uměl číst?

„Znova.“ Erastis zvedl hůlku.

Lon se znova zhluboka nadechl a zadíval se na písmena. „Té,“ řekl. „Ó. Há. El. É.“

Jestli může být knihou cokoli, tak kdo ví, co všechno by se člověk mohl naučit, kdyby věděl, co hledat. Hladké říční oblázky poskládané v mechu. Čáry vyryté v písku. Nebo načmárané na padlém kmeni napůl zakryté větvičkami a rozpadající se kůrou: *Tobte je kniha.*

Kapitán Rákos a *Proud víry*

Elegantních zelených lodí bylo, přísně vzato, v Kelanně několik, ale každý, kdo se trochu vyzná, by vám řekl, že podstatná je jen jedna. Jako galionovou figuru měla strom, který jako by vyrůstal přímo z trupu, jeho větve se vinuly po hrdé špici čelenu a vypadaly, jako by z nich každou chvíli měly vyrazit ohromující šroubovice listů. Říkalo se, že to je kouzelný strom z tajného údolí v Everice, kde stromy chodí a šeptají si s čarodějkou, jež žije mezi nimi.

Říkalo se, že tuhle loď by nedohonila žádná jiná, která se plaví po Prostředním moři, a rychlostí že se jí vyrovná jedině *Černá kráska* na jihovýchodě. Všichni ale věděli, že *Proud víry* nikdy neprchá. Už čelila malstrómům i mořským obludám, zažila víc bitev než lodi dvakrát tak staré a všechno to přečkala.

Když stála v přístavu a námořníci trávili večery ve vlhkých hospodách, kde to páchlo pivem a potem, nakláněli se spiklecky přes stůl a šeptali věci jako: „*Proud* člověku sám ukáže cestu.“ Dokonce i v tom rámusu, který se nesl k pavučinám na hospodském stropě, o své lodi mluvili tichým tónem zbožné úcty: „*Proud* se nikdy neplaví špatným směrem.“

Jiní tvrdili, že tak pozoruhodná není loď, ale její kapitán, Cannek zvaný Rákos. Byl synem kameníka, pěsti měl jako balvany a patřil vodě právě tak jako jeho otec – vzácný člověk – patřil zemi. Říkalo se, že kapitán Rákos si do své posádky vybírá jen ty nejlepší námořníky v Kelanně. Pracovali pro něj – položili by za něj život – protože se o ně staral, udělal z nich legendy a jednal s nimi jako s bratry. Do nebezpečí se vrhal vždycky první.

Občas, když stál *Proud* v přístavu, vyšplhal kapitán na hlavní stěžeň, až do vraního hnízda, a když slunce zapadalo a vody zezlátly a potemněly, naslouchal moři. Říkalo se, že voda s ním hovoří. Znal všechny přírodní přístavy, nejrychlejší proudy, věděl, jak se vyhnout prudké bouři, i když se zdá, že se ho pokouší záměrně zničit. Někteří dokonce říkali, že se podívá na to, jak běží vlny, a poví vám, odkud přišly a kam mají namířeno.

V Kelanně znal Rákose a jeho loď každý. Tak to prostě bylo. Tady se žilo mezi obry a netvory. Lidé si předávali příběhy od úst k ústům jako polibky nebo jako nákazu, až se valily ulicemi, stékaly do struh, potoků a řek, až k samotnému oceánu.

CHLAPEC V BEDNĚ

Koncem následujícího roku byla Sefia stále ještě v Oxscinii. Celou tu dobu se toulala po Lesním království, marně hledala stopy po Nin a jejích únoscích a ve své samotě byla stále silnější a tvrdší. Většinou se živila tím, co sesbírala, ulovila nebo chytila do pasti; když nekladla oka, nesplétala pasti na humry nebo nelovila s lukem v lese, seděla ve větvích a učila se číst.

Zpočátku to šlo pomalu, řádek po řádku, ale postupem času se rozeznávání písmen a porozumění nejběžnějším slovům stávalo stále lehčím. I tak jí ale občas trvalo několik minut, než pochopila význam některých slov, bojovala s výslovností, zkoušela každý zvuk na jazyku, než je spojila všechny dohromady. Jiné části byly tak plné matoucích, zamotaných slov, že skřípala zuby nad tím, jak je nemožná, a přeskočila k něčemu jednoduššímu.

Učila se číst v korunách stromů, v jeskyních vyhloubených větrem, nad nečekanými vodopády rachotícími v horách, a pokaždé, když knihu vytáhla, když ji vysvobodila z obalu,